

1.1 TONEEL ZATERDAG: DE HEEL ZWARE TAS

Spelers: twee kinderen van een jaar of tien / elf, een meisje - Jonne (J) en een jongen - Marten(M). Een heel oude, kromme opa (O). De stoere, sportieve pappa van Jonne (P)

(Jonne en Marten spelen voor de deur van Jonnes huis. Ze zijn aan het hinkelen. Jonne is aan de beurt)

J: Okee, we beginnen eraan. Je weet zeker dat je durft?

M: (beetje onnozel) Wadduh?

J: Hinkelen, suffie! Tegen mij.

M: Waarom niet? Niks aan! Tuurlijk durf ik dat!

J: Maar pas op hè... ik ben wel de hinkelkampioen van de hele school, hoor!

M: Pfff, stoever. Van de meisjes, ja. Maar jongens hinkelen niet op school.

J: Oh, nee? En Bert dan, hè?

M: Ja, Bert... maar ja... Bert is een beetje... (maakt een verwijfd gebaartje met zijn hand)... zo....

J: Zeg, maar hij is wél een jongen, hè. En hij hinkelt. Waar of niet?

M: Mmmmm.... (met tegenzin) ja.

J: Maar ik heb hem verslagen. Want ik kan beter hinkelen. En sneller. En langer. Dus: durf je, of geef je het al op?

M: Natuurlijk durf ik!

J: (gooit het steentje en hinkelt een deel van de hinkelbaan uit) Hup en hop, hop, hophop, hop! (Draait zich op één been om naar Marten en zegt triomfantelijk) Tadaaaa!

(Op dat moment komt de kromme oude opa puffend en steunend op, met een zware boodschappentas)

O: Hijg... kreun.... Kreun.... Kreueueueun... Hijg... Oooh, wat zwaar. Hijg. Kreun. Oh, zo'n zware zak.... (blijft een eindje van de kinderen vandaan staan en laat de zak op de grond zakken, puft en veegt het zweet van zijn voorhoofd) Amai, amai, amai! Poeh poeh. Wat zwaar, wat zwaar...

(Jonne en Marten kijken naar de man en dan naar elkaar)

J: (fluisterend) Ken jij die meneer?

M: (ook fluisterend) Nee. Jij?

J: (schudt haar hoofd) euh-euh. Geen idee. Rare man, hè? Hij zweet nogal zeg, jakkie, bah!

M: (knikt, en knijpt zijn neus dicht) En stinken, bwwwwèèèèè... !

(beide kinderen giechelen)

O: (Pakt de zak weer op) Kreun!!! (en schuifelend en puffend verder in de richting van de kinderen) Amai, amai, amai. Wat zwaar. Zo'n zware zak. Poeh poeh... (laat de zak weer op de grond zakken, vlak voor de voeten van de kinderen. Veegt zijn hoofd af en zegt) Dag, kinderen.

DENKEN, DURVEN, DOEN

J+M: (verlegen) Dag meneer... .

O: Zeg, kinderen, jullie zien er jong en sterk uit. Kunnen jullie mij niet even helpen dragen? Ik heb zo'n zware tas met boodschappen... Ik ben al zo oud... Het is maar tot het einde van de straat... .

(J+M kijken elkaar vragend aan)

M: (achter zijn hand, tegen Jonne) Durf jij?

J: (achter haar hand) Nee! Ik mag niet met vreemden praten van mijn papa? Jij?

M: (schudt zijn hoofd) euh-euh. Ik ook niet.

O: Toe, kinderen. Ik woon op de hoek van de straat op nummer 49. Helpen jullie me even? Zo'n zware tas.... Ik ben al zo oud.

J: Nee, meneer, dat gaat niet. Mag niet van mijn papa.

M: (Schudt heftig zijn hoofd). Nee! Mag niet! Ik ook niet!

O: (Knikt begrijpend) Ik snap het. Jullie zijn brave kinderen. Altijd goed naar de papa en mama luisteren. Heel flink. Dan draag ik mijn tas maar zelf. (Zucht diep, tilt de tas op en zegt puffend, maar vriendelijk) Dag kinderen!

J+M: Dag meneer... (ze gaan verder met hinkelen)

(Terwijl de man verder schuifelt komt van de andere kant de papa van Jonne hem tegemoet. Als hij ter hoogte van de oude man is roept hij joviaal)

P: Ha, hallo meneer Devries! Hoe gaat het?

O: (Kijkt op, puft) Oh, hallo, Peter. Zwaar hoor, heel zwaar (laat de tas weer zakken).

P: Ah, ja. Ik zie het. Veel boodschappen gedaan, meneer Devries? Dat ziet er een héél zware tas uit.

O: Ja, ja. Poeh poeh. Inderdaad. Héél zwaar...

P: Wacht maar eens even (kijkt voorbij de oude man en roept) Jonne! Jonne, kom eens hier! En jij ook, Marten!

(De kinderen komen aangerend)

J: Wat is er, papa

P: Jonne en Marten, dit is meneer Devries. Hij is al 93 jaar. Helpen jullie hem even om zijn zware tas thuis te brengen? Hij woont op nummer 49. Jullie zijn jong en sterk. Dat kunnen jullie wel, hè?

J+M: (Kijken elkaar triomfantelijk aan, geven een high five) Okido, komt voor elkaar! (Ze pakken elk een hengsel van de tas) Eén, twee, hup!

O: (Blij) Oh, da's vriendelijk, kinderen. Heel fijn. Dank jullie wel. (Tegen P) U hebt héél flinke kinderen, meneer. Heel fijn. Bedankt.

P: (Maakt een wegwerpgebaar) Da's niks, hoor. (Tegen de kinderen) Dadelijk terugkomen hè?

J+M: Okido!

(De kinderen en de oude man gaan af, en P gaat door de deur het huis in).